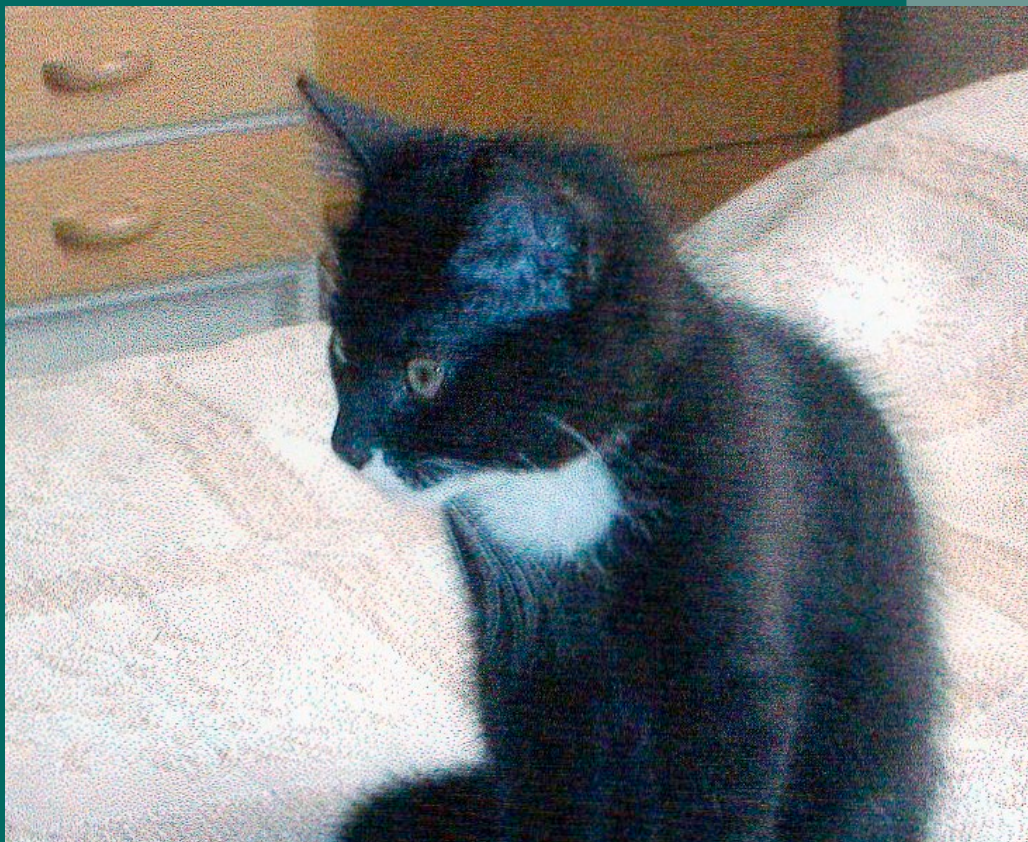

Marja Rämä

EPPU

6806 yhteistä päiväämme

EPPU

*ET VOI OMISTAA KISSAASI. SE OTTAA SINUT
OMAKSEEN - JOS OLET SEN ARVOINEN*

EPPU

Muistollesi

6806 yhteistä päiväämme

Marja Rämä

Kirjoittajan aikaisemmat julkaisut

HARJASTUKAT – Seitsemän tarinaa hevosena elämisestä 2016

ARTEMIS – Kaikki elämäni kissat 2016

TERVEISIN MARJA – Yökävelijä 2016

VALEPOTILAS – Päiväkirjamerkintöjä suljetulta osastolta 2017

HARJOITTELIJA – Onnettaren hylkäämät 2018

MARRASKUUN KÄRPÄSET – Aikamatkalta 1938-2018 2018

TUNTEMATON PSYKOLOGI 2018

Eppu

Copyright © Marja Rämä 2019

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 9 789523 186385

LUKIJALLE

Ihmisen ja kissan välinen todellisuus ja yhteys on yksityinen ja jakamaton kokemus, jota sivullinen ei voi kyseenalaistaa.

Tämä kirja kertoo EPPU-kissapojasta, joka sai elää ilonamme ja rakastettuna 18 vuotta ja kuusi kuukautta.

Se ei ollut pelkkä lemmikki, vaan ”täysivaltainen” perheenjäsen, jonka hyvinvointi oli korkealla sijalla elämässämme.

Sen menettäminen toi surun, josta on ollut vaikeaa päästä ylitse.

Omistettu kaikille ”kissaihmisille”.

Marja Rämä

Alapitkän Koskiniemellä 22.2.2019

Eppu, Ipana ja Tili-emo

4. PÄIVÄ TOUKOKUUTA VUONNA 2000

Se oli ihan tavallinen kevätpäivä Vapun jälkeen. En muista siitä mitään erikoista, mutta ei silloin ainakaan satanut. Olin luvannut käydä entisten naapuriemme luona katsomassa emännän uutta sydänlääkitystä, kun lääkäri ei ollut tarpeeksi selvästi kertonut lääkkeen vaikutuksesta. Koska olin sairaanhoitaja koulutukseltani, moni kysyi minulta neuvoja.

Tupaan mennessäni huomasin emännän olevan kovin pahan-
tuulinen ja syyksi selvisi se, että kissa oli tehnyt taas pennut, ties monennetko. Minun mielestäni sen olisi pitänyt olla iloinen asia ja kun kumarruin katsomaan pahvilaatikossa pentujaan imettämässä ollutta emokissaa, sydämeni ”suli” siinä paikassa!

Kaksi suloista, Vappuna syntynyttä, valkomustaa poikapentua. Emo antoi minun ottaa vastustelematta pennut vuorotellen käsiini. Niin suloisen pehmeät ja pulleamassuiset pienokaiset.

Emäntä varoitteli minua ihastelemasta niitä, sillä ne hävitettäisiin aika pian. Saisivat imeä emoaan jonkin aikaa vielä. Olin hämmästynyt niin julmasta puheesta ja sen enempää ajattelematta lupasin etsiä pienille kissoille kodit ja lisäsin vielä, että otan ne itse, jos muita ottajia ei löydy.

Kotiin tultuani purin huoleni kissaveljistä miehelleni, Jukalle. Hetken mietittyään hän sanoi, että kyllähän meille sopii

Ensimmäiset päiväunet uudessa kodissa

vielä pari pentua kahden aikuisen kissan lisäksi, mitä niitä kau-
pittelemaan maailmalle.

Kävimme sitten, Jukka ja minä, vielä varmistamassa pentujen
tulevaisuuden ja Jukka otti lattialle polvilleen laskeutuen valo-
kuvan emosta ja pennuista pahvilaatikossa. Piti vielä saada lu-
paus, että emo saa hoitaa pennut vähintään kuusiviikkoisiksi ja
mieluummin vielä pari viikkoa senkin päälle.

En ymmärtänyt, miksi emännällä oli niin kiire saada pennut
pois – eiväthän ne olleet millään tavalla haitaksi kopassaan.
Mutta niin vain oli, että kun kuusi viikkoa oli kulunut, emäntä
soitti ja halusi minun hakevan pennut heti, kun emo-kissakin oli
lähtenyt jo metsälle, eikä olisi näkemässä pentujensa vientiä. Se
oli mielestäni kuin lasten riisto äidiltään.

Niin pienokaiset pääsivät aloittelemaan elämänsä meille
tänne Koskiniemeen – molemmat mahtuivat vasemmalle käm-
menelleni, kun laitoin ne kuljetuskoppaan auton etupenkille.

Uudessa kodissa oli Jukka vastassa ja esittelin hänet pen-
nuille nimellä pappa. Niille oli kuiskittu korviin jo ennen silmien
aukeamista niiden nimet ja ne oppivat tunnistamaan ne jo vii-
kossa täällä. Niiden maailma laajeni yhtäkkiä käsittämättömän
suureksi, Mutta ihmeen nopeasti ne kartoittivat kodin tilat ja löy-
sivät ruokailupaikan ja ennen kaikkea oppivat kiipeämään mei-
dän vuoteeseemme. Pari kertaa piti neuvoa hiekka-astian paikka
pannuhuoneessa – se riitti! Ihmettelimme Jukan kanssa, kuinka
niin pienet olivat nopeita oppimaan.

Painotin pikkuisille puhuessani olevani mamma, millä nimellä minut tunsivat vanhemmat kissamme ja poikamme tyttäret! Mamma ottaa, mamma katsoo, mamma nostaa, tule mamman luokse, missä ovat mamman omat pojat ja erityisesti kun käsittelin niitä ja tutkin varpaita, korvia, suuta, massua, sanoin aina: mamma hoitaa.

Sillä oli luottamuksen syntymisessä ensiarvoinen merkitys ja se ilmeni pentujen kasvaessa niin, että ne antautuivat rentoina tutkittaviksi eläinlääkärin käynnilläkin. Yksi lääkäreistä sanoi, ettei ollut koskaan tavannut näin hyväkäytöksisiä kissoja!

EPPU

Ensimmäinen selkeä muistikuva elämästäni on se, kun minut tuotiin, veljeni Ipanan kanssa, outoon paikkaan ja lämmin käsi otti meidät hellävaroen pienestä häkistä isoon ja valoisaan tilaan. Varpaideni alla oli pehmeää ja jokin kirkas häikäisi silmiäni. En pelännyt, olin utelias ja aloin tutkia ympäristöäni.

Kohta tutuksi tullut ääni kuului ja minut nostettiin veljeni kanssa ruokakupille. Siinä oli lämmintä, maukasta, melkein kuin emon maitoa. Se kelpasi meille. Olimme kyllä jo oppineet syömään muutakin ruokaa emon kotona, mutta nyt kaipasimme maitoa.

Kirja kertoo viisaan Eppu-kissan yli 18 vuotta kestäneestä elämäntaipaleesta lajitoveriensa ja ihmisomaistensa rinnalla vapaana menemään ja tulemaan.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi